DE SCHIPBREUK VAN DE SIRENE BIJ HET EILAND BONAIRE

DOOR

FRED. OUDSCHANS DENTZ

In September 1829 verliet Z.M. brik „Sirene” Vlissingen met het doel deel uit te maken van Z.M. zeemacht in West-Indië onder bevel van den kapitein-luitenant ter zee H. van de Graaf. Als 1ste officier was aan boord C. van der Hart. Aangezien de commandant Van de Graaf, die gedurende de reis ernstig ziek was geweest, bij aankomst te Paramaribo nog niet hersteld was, betrok deze bij aankomst aldaar in Mei een woning aan den wal.

Hij was een zeer corpulent man, die 300 pond woog, en wien de hitte van Suriname bij zijn ziekte geen goed deed, zoodat hij 7 Februari 1831 het tijdelijke met het eeuwige verwisselde en met militaire eerbewijzen te Paramaribo werd ter aarde besteld.

Denzelfden dag stelde de toenmalige gouverneur-generaal der West-Indische bezittingen P. R. Cantz'laar Van der Hart tot commandant van de „Sirene” aan.

Weinig had deze gedacht welk onheil hem met zijn schip zou overkomen.

Midden Januari 1832 kreeg hij opdracht met de brik naar Curaçao te vertrekken en de eilanden Sint Maarten en St. Eustatius aan te doen ter overbrenging van dienststukken, soldaten en goederen.

Negen maanden had men vrijwel werkeloos in Suriname gelegen, slechts door plantagebezoek, jacht en beleefdheidsbezoeken in beslag genomen, zoodat deze reis een welkome afwisseling was.

De brik vertrok 8 Februari en kwam 18 Februari op St. Eustatius aan om, na zijn opdracht te hebben uitgevoerd, een tweetal dagen later naar Sint Maarten te zeilen. Van daar vertrok men 23 Februari naar Curaçao, waar men den 27sten binnenviel. Hier werd het schip opgeknapt en hersteld, hetgeen dringend noodig was.

De commandant ontving kort daarna opdracht van den gezaghebber om voor vlagvertoon een reis naar Venezuela te maken. Tevens kreeg hij drie misdadigers mede, die op Bonaire hun straf-tijd moesten uildienen.

Vol moed ondernam commandant Van der Hart zijn eerste diplomatieke zending op 20 Juni 1831 met de „Sirene”, die echter haar laatste reis zou doen.

Na een verblijf van 3 dagen was de „Sirene” den 24sten Juni vertrokken. Een angstig voorgevoel kwelde den commandant den geheelen avond, toen bij helderen maneschijn en een onbewolkten hemel een lichte stofregen viel. In den vroegen morgenstond, 4 uur, stak een hevige wind op, waardoor het schip begon te zwaaien. Een geweldige orkaan was in aantocht. De „Sirene” werd naar den wal gevoerd en stootte met het achterschip op het harde zand en den koraalgrond, en, toen getracht werd met uitgooien der beide ankers van den gevreesden wal af te blijven, brak een der ankertouwen en hield het werpanker niet, zoodat het schip tegen het rif voer.

De zee werd steeds onstuimiger. Hevige orkaanvlagen smeten de brik al meer en meer den wal op. Het schip viel om, sloeg lek en ondanks het pompen steeg het water in de brik al hooger en hooger en des morgens 9 uur brak zij op twee plaatsen met woest geweld.

Donder, bliksem en een stortvloed van regen maakten het toonéel van verwoesting nog afgrijselijker en na scheepsraad te hebben gehouden, werd besloten den bodem te verlaten.

Er waren 110 koppen aan boord, die in veiligheid gebracht moesten worden. De redding slaagde met verlies van slechts één man, die in de branding verdronk.

De commandant was de laatste, die het schip verliet en den wal bereikte, de weinige kleeren doorweekt.

De bewoners van het eiland deden al het mogelijke om de schipbreukelingen te helpen en van kleeren te voorzien. Voor huisvesting der bemanning werd de R.K. kerk afgestaan en voor allen werd onderdak gevonden. Den commandant werd met den 1sten officier van gezondheid bij den gezaghebber huisvesting verleend.

Veel van de levensmiddelen, kleedingstukken, kaarten, instrumenten, enz. van het verongelukte schip werd nog geborgen, gedroogd en onder bewaking gesteld. Van Curaçao uit werden vaartuigen gezonden om de geredde goederen af te halen en 13 Juli vertrok de commandant Van der Hart per schoener zelf

naar Curaçao, waar hij gastvrij werd onthaald en gehuisvest om dan per Z.M. transportschip „Dordrecht” naar het vaderland terug te keeren, waar hij het laatst van December 1831 behouden te Hellevoetsluis aankwam. Het Militair gerechtshof te Utrecht, waarvoor hij ter verantwoording geroepen werd, sprak hem van alle schuld vrij.

Zoo eindigde de rampspoedige reis van de „Sirene” naar de West met haar ondergang, doch gelukkig met de redding van zoo goed als alle opvarenden.